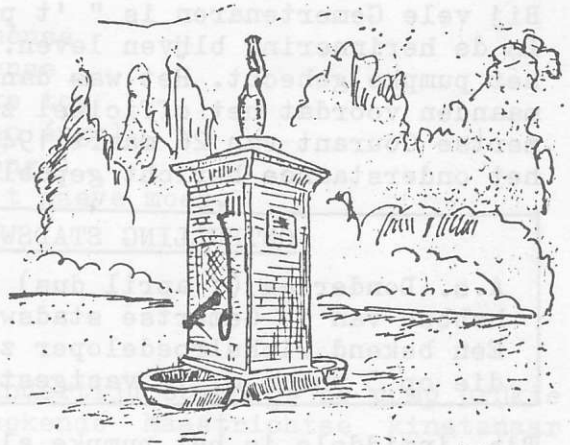

HET LIEDJE

VAN HET PUMPKE

Niet omdat het door het volk gedicht is, maar wel omdat het door het volk aanvaard en gezongen wordt, noemen we een lied volkslied. Want het volk als dusdanig dat scheidt geen nieuw lied maar het aanvaardt liederen, die door een enkeling op rijm werden gezet. Men kan zich afvragen waarom sommige liederen aanvaard worden en anderen niet? Het antwoord ligt voor de hand. Het volkslied is een lied, door een enkeling voortgebracht, maar dat beantwoordt aan datgene wat "het volk" aanvoelt en wenst. In het vorige nummer van Gemerts Heem werd "Van wor ik ben", Gemerts-volkslied-nummer-één, nog eens onder de aandacht gebracht. Met dit artikel willen we de lezers van Gemerts Heem een tweede liedje presenteren, waarvan de tekst door vele Gemertenaren al even zorgvuldig werd bewaard.

Het liedje handelt over "het pumpke op 't mèrtvelt", de tekst werd in de jaren vijftig geschreven door Jan van Asseldonk bij gelegenheid van de opvoering van een Gemertse Revue door Gemerts Gemengd Koor.

Het pumpke op Gemerts marktvelde is geen lang leven beschoren geweest. De waterpomp werd gebouwd in 1948 ter herdenking van het gouden kroonjubileum van Koningin Wilhelmina. Ongeveer 15 jaar later al werd het inmiddels heerlijk geha-

vende bouwsel van het marktveld verwijderd.
Bij vele Gemertenaren is " 't pumpke op de mèrt" overigens in de herinnering blijven leven. De Gemertenaar had zich aan het pumpke gehecht. Het was dan ook al tot leven gewekt al maanden voordat het officieel zou worden onthuld. In de Gemertse Courant van 26 maart 1948 werd namelijk als "aprilgrap" het onderstaande bericht gepubliceerd:

ONTHULLING STADSWATERPOMP

A.s. Donderdag (1 april dus) zal de onthulling plaats hebben van de Gemertse stadswaterpomp.
Een bekend wichelroedeloper zal bij deze plechtigheid, die op 3 uur n.m. is vastgesteld, aanwezig zijn.

Tja, inmiddels is het pumpke al weer lang verdwenen. Maar men miste het toch. Nog één keer werd het daarom opnieuw in een carnavalsoptocht "opgevoerd". En nu in 1979 rest alleen nog de herinnering, een tekening, een kranteknipstel en..... een liedje (op de wijs van "Oh Suzanna" en "Geef me nog een drupke").

De oorspronkelijke tekst van Jan v. Asseldonk is, net als die van "Van wôr ik ben" in het vorige nummer van Gemerts Heem, door Wim Vos omgespeld volgens de "methode Vos".

1. We stôn hiejr baj 't stumpke
Vûr ons wátterpumpke
We hébbe daorst van dè gepraot
't Zal ow hael ow laeve
Lèkker wátter gaeve
Van smèèrges vrüg tow saoves laot

Refrejn

- Oo skôn pumpke, ge béént vûr Gimmert wátterbron
Oo skôn pumpke ge gift veul èn zonder bon
2. Kaomde soms 's látter
Zitte zonder wátter
Gô nô 't pumpke op de mèrt
't Zal ow wátter gaeve
Noddig um te laeve
Dès tòch, dunkt me, hael wa wèrt

(Refrejn)

3. Zén d'r soms nõg mènse
Die iejt anders wènse
Gô már nõ 't pumpke tow
't Is 'ne rèddenden éngel
Mî z'ne grôôte zwéngel
Noojt is haj van 't gaeve moej.

(Refrejn)

Beeldje van Charles Eyck.

Het sierlijke beeldje dat indertijd boven op de pomp prijkte werd vervaardigd door de bekende Maastrichtse kunstenaar Charles Eyck, die ook het ooglogsmonument aan de kasteelgracht maakte.

Toen de pomp gesloopt werd had men aanvankelijk geen oog voor het beeldje dat er bovenop stond. Het ging de vrachtwagen op en werd met het puin van de pomp gestort op de vuilnisloop. Zwaar verminkt werd het daar even later teruggevonden door Burgemeester de Bekker.

"Er was in Gemert in die tijd kennelijk geen belangstelling voor", zo vertelde me' oud-burgemeester de Bekker, en hij voegde eraan toe blij te zijn dat wat dat betreft er kennelijk in Gemert iets aan het veranderen is.

Ad Otten

